

Нато жена си хилав, външно мъж си -
същински звяр с лицето на човек.

Ти ме смути. Кълна се в своя орден,
изглеждаше ми по-корав, по-умен,
нали уби Тибалт? Нима ти искаш
и себе си и своята жена,
която само с тебе днес живее,
с един замах омразен да сразиш?

Защо проклинам род, земя, небе -
земя, Небе и род са слети в тебе,
и прите ли ти искаш да погубиш?

О, ти с това сам позориш сега
и своята любов, и ум, и хубост -
блага, които имаш в изобилие.

Нато скъперник, който всичко крие,
не искаш да се насладиш от нищо,
що украсява ум, любов и хубост.

На кукла восъчна ще заприлича
мъжественото тяло; любовта ти
лъжлива клетва става, щом погубваш
любимата си сам; умът ти, който
и тялото, и любовта краси,
покварен е от двете; тъй барутът,
макар създаден за самозащита,
в ръцете на неопитен войник
взвспламва и ранява смъртно.